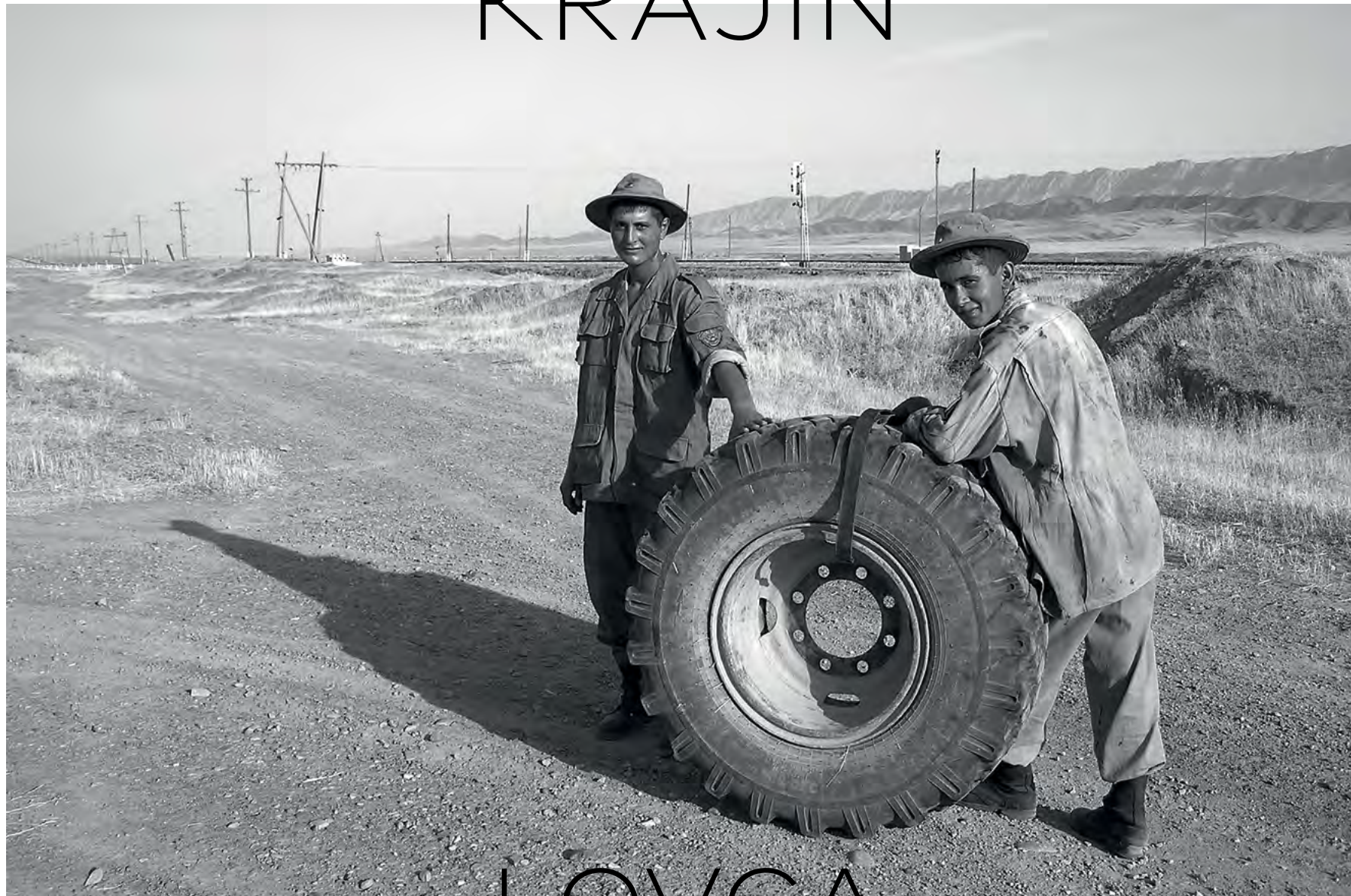

100 KRAJÍN

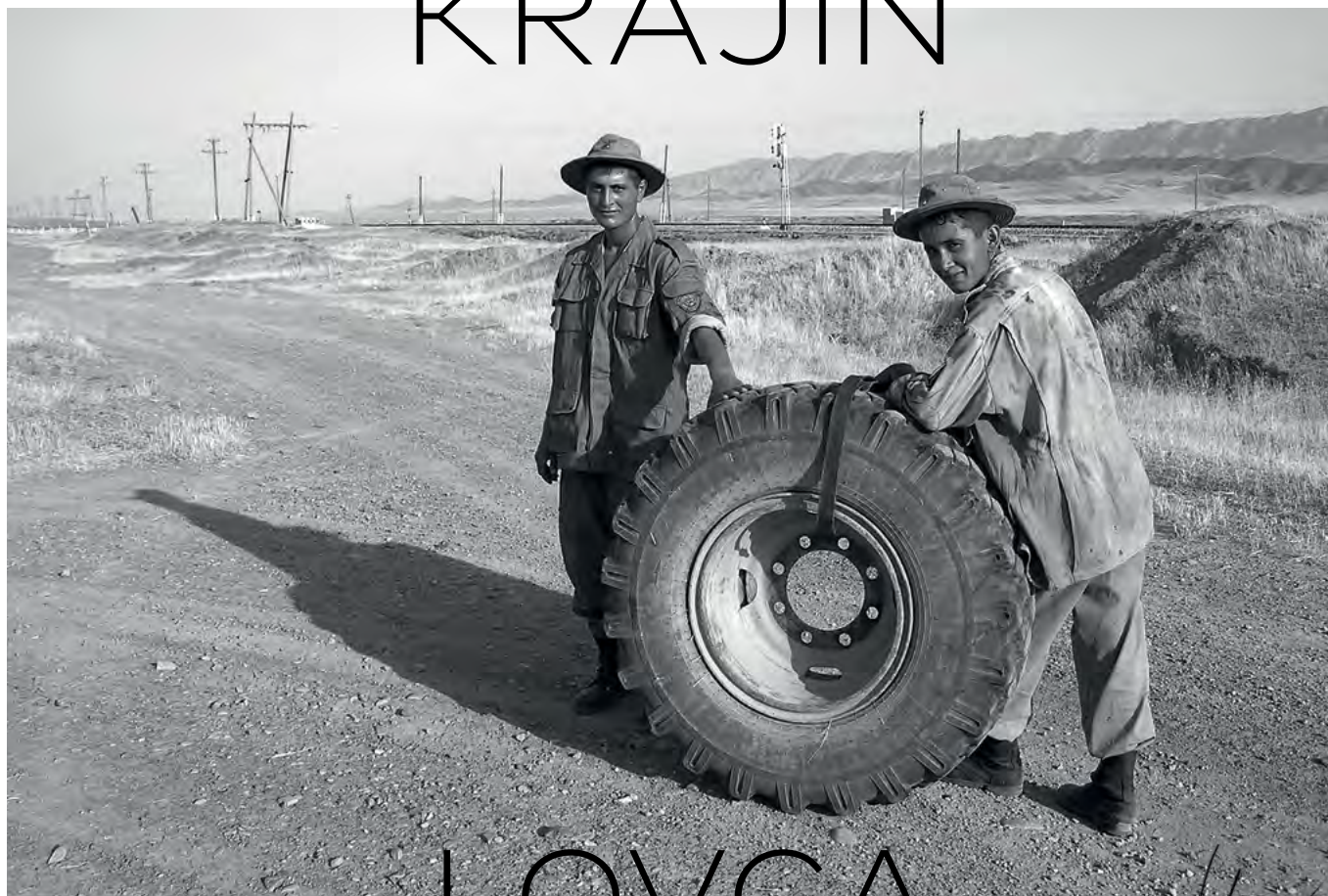
LOVCA ZÁŽITKOV

DRUHÁ ČASŤ

Luboš Fellner

 BUBO

100 KRAJÍN

LOVCA ZÁŽITKOV

DRUHÁ ČASŤ

Ľuboš Fellner

Handwritten signature

“

Cestovanie dodá mysl
novú energiu a rásnosť

”

Seneca

(4 pñl. – 65)

Podstatné nie je to, že ľudia vyrážajú ne cesty, ale to, že cesty razia ľudí. Cestovanie Vás zmení, na vlastné oči vidíte, že všetko je inak ako sa „bežne tvrdí“. V druhom diele mojej fotoknihy Vás pozývam vstúpiť do sveta, ktorý je tak fascinujúci. Veď život je jedno veľké dobrodružstvo, alebo nie je ničím.

Prastarou rozbitou kompou sme sa preplavili cez dve obrovské rieky, v Nole sme kúpili diamanty, v Bayange opicu, štyrikrát sme zapadli, trikrát menili koleso, či toho bolo viac? Je to extrémne úmorné, tieto cesty nemožno prejsť a my sme predsa len TU. No teraz sa aj zvyšky cesty definitívne skončili a ďalej do Konga sa dá ísť iba po vode. Stredoafriická republika je tá najčernejšia Afrika, nepreniknuteľná džungľa považovaná za stratenú, padnutú krajinu, kam sa dlhodobo neodporúča vstúpiť. To znamená minimum turistov a zachovanie pôvodných zvykov.

Náš čierny šofér Emanuel nás zaviezol k americkému etnomuzikológovi Loisovi, ktorý žije s Pygmejami už 27 rokov. Zamiloval sa. Pygmeji ho volajú Veľké ucho a tak sa bratáme, kecáme, slovo dalo slovo a ideme s Pygmejami (Bayaka) loviť. Už som to zopárkrát zažil, no tu lovíme so sieťami. Pygmejovia spolu s krovákmi patria k najstarším kmeňovým etnikám na našej planéte, už Homér o nich písal, že su veľkí ako lakeť. Keď títo malí ľudkovia vstúpia do pralesa, akoby narástli, zdá sa mi, že sa zmenia na avatarov. Mám vrcholnú formu, bežím tento rok maratón v New Yorku, aj tak ich neviem na klzkom povrchu chytiť, ich nožičky kmitajú ohromnou rýchlosťou. Zrazu zastanú. Had! Kde? Nič nevidím. Mamba, ukazuje Pygmej a nechápe, že má so sebou takého idiota, asi si myslí, že som postihnutý. Po päťdesiatich metroch (tak ďaleko to bolo) prichádzame k stromu a až keď palicou do toho štvuchne, tak sa jeden konár odpláží. Na zápästie mi následne uviažu rastlinku, čo ma má ochrániť proti štipnutiu. No neviem, radšej idem vždy v ich stopách a už sa nepredbieham. Prechádzame okolo miesta, kde žije obrovský gorilí alfa samec Makumba so šedým chrbtom so svojou početnou rodinou. Je to pre mňa obrovský zážitok, keď zastaneme niekde v strede lesa, nikde nič a zrazu sa ako požiarnci pri výsadku z tridsaťmetrovej výšky začne rodinka spúšťať na zem všade okolo nás. Bez akejkoľvek bázne sa okolo nás tmolia samice s mladými a Makumba si nás akože nevšíma. Pygmejovia sa taktiež neboja, no veľký rešpekt majú z pralesného slona. Keď ho vidia, vykrikujú na seba *džoku džoku* a robíme riadny oblúk. A ja som rád, veď keď čítam staré knihy z výprav od čias Henryho Mortona Stanleyho, vždy pralesný slon niekoho zabil. Sú menší než iné slony, kly im smerujú k sebe a tak im nebránia v prechode džungľou, nezasekávajú sa im o liany, ba naopak, džungľou prechádzajú ako nôž maslom. V nedotknutom pralesi potom vidíte akoby uvalcované cestičky. *Dzanga Bai, Dzanga Bai*, hovorí mi lovec a ukazuje rukou

a kývaním brady smerom, kde sa nachádza planina plná soli, ktorú pralesné slony milujú a teraz tam smerujú. Nechápem ako môžu vedieť, ktorým smerom planina je, všetko tu je rovnaké. Moje GPS medzi stromami stratilo družicový signál, neviem, kde som. No oni sa s úsmevom pustia krížom, ako keby ste odbočili na vedľajšiu ulicu. Naozaj tu poznajú každý strom, ženy odtrhnú nejaké listy a vysvetľujú mi: *toto je super na uhmm uhmm*. Z gest pochopím, že je to prírodná viagra. Strašne sa pri tom smejú. Potom náčelník odsekne lianu a napijeme sa studenej vody. Naposledy som s Pygmejami chytil srnku, traja sa rozbehli a jeden ju proste chytil, ako keď my chytíme žabu, totálna pohoda. Milujú med z divých včiel a ten, kto ho vie získať, je v kmeni považovaný za šikovného. Ak malý chlapec objaví strom, kde sú včely, beží domov a vysvetlí lovcovi, kde to bolo. *Vyjdeš z cestičky, ktorú tu kedysi urobili bieli muži, a pôjdeš do lesa. Potom okolo stromu k ďalšiemu stromu a potom ideš džungľou so stromami a prídeš po desiatich kilometroch k stromu a tam to je. Zrejme včely neuvidíš, no ja som ich dnes videl, a tak tam ten med niekde vo výške dvanásťposchodového paneláku je*. No a predstavte si, že lovec sa tam vyberie a on ten strom medzi miliónmi ďalšími nájde. Vylezie tam, nedostane anafylaktický šok a vráti sa s plástmi sladučkého medu.

Dnes na tomto love boli úlohy rozdelené. Ženy rozkladali a uväzovali siete a lovci, muži nadháňali zver. Trvalo to dlho, strašne dlho sme šliapali, potom sa dlho siete priväzovali o stromy, je tu dusno ako v skleníku, ja mám dlhé rukávy, dlhé nohavice, trekové topánky a na členkoch ešte hrubé turistické návleky, čo v džungli nenesím ako ochranu proti snehu, ale ako ochranu proti hadom. Je mi ukrutne teplo. No a nakoniec sme neulovili absolútne nič. Šesť lovcov a lovkýň sa vracia domov s prázdnu a tam ich čakajú ďalšie hladné krky. Sú to hrdí ľudia, deti džungle a ja som nadšený. Na večeru máme nakoniec dikobraza, ktorého tu volajú *porcupig* a vykúrili ho z diery spod koreňov stromu. Je to evidentne bežné jedlo, lebo ho jeme už tretíkrát. Nesmrdí a je to naozaj fajn, taká malinká svinka... Popíjame gin tonic a rozoberáme, či naši vnuci budú mať šancu Pygmejov ešte stretnúť. Loviť už vie málokto, skupina, tisícročné know-how, znalosť džungle rýchlo zabúdajú. Mnohí sa dnes stávajú akýmisi modernými otrokmi pre čiernych Bantuov, s ktorými majú pygmejské ženy potomstvo a tak sú z generácie na generáciu väčší. Pygmejca pritom žiadna černoška nechce a oni sa menia na depresívnych alkoholikov.

STREDOAFRIICKÁ REPUBLIKA

Celú knihu si môžete
prelistovať zdarma po prihlásení
sa do konta.

